

Ruta
Skrebele

JANIO

dienerastis

Rudolfs

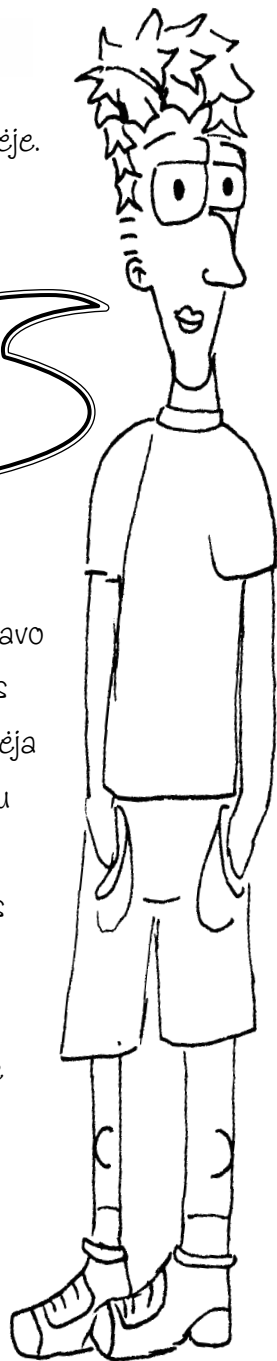
Alma littera

Iš tiesų aš esu vienas iš blogiausių mokinių klasėje. Esu gerokai ištįsęs, aukštesnis už visus kitus. Ir kur nebūsiu aukštesnis, kai 5 klasėje mane paliko antriems metams!

**Dėl manęs, vienoje
klasėje galima sėdėti nors ir
ketverius metus.**

Tada aš prilygčiau deputatui. Nors, reikia pripažinti, deputatas galėčiau būti jau dabar. Per savo gyvenimėlių apie politiką prisiklausiau tiek ir tiek pas savo draugą Gunarą, nes jo seniai visą laiką aptarinėja politinius įvykius. Ir gi mat atsirado politikai! Verčiau pašnekėtu apie Terminatorių, nindzes ar Žmogų Vorą. Dar aš žinau, kas yra auksaplaukis Apolonas ar Prometėjas. Ir tuo didžiuojuos. Ne kiekvienas mano metų vaikas žino tuos vardus. O aš žinau. Ačiū mamai, kuri laisvalaikiu vis skaito knygas apie senovės graikus ir žiūri apie juos filmus. Daugiau apie graikų pasaulį nieko nežinau, bet man ir nereikia. Ir dar aš moku daug svetimų žodžių ir posakių, kuriuos vartoja mūsų Gulbė.

Nesvarbu, kad dažnai nesuprantu, ką jie reiškia. Svarbiausia, protingai skamba. **Todėl, jei kas paklausytų mano kalbos, deputatu galėčiau dirbti nors ir šiandien.**

Kai kas iš klasės sako, kad man trūksta smegenų. Galbūt dėl to smegenų trūkumo

daugelio mokslo dalykų neįkertu?

Dėl nepažangumo tikriausiai ir šiomet mane paliks antriems

metams. Galėtų kas nors sukurti tyrimo grupę. Gal aš esu koks

apnuodytas vaikas, kuris iš tiesų neturi smegenų? Ir gal ateityje

tik tokie ir gyvens? Nežinau, kas

mane vakar patraukė už liežuvio, bet ėmiau ir

latvių mokytojai Gulbei pasakiau, jog būsiu garsus

rašytojas ir po keleto metų vaikai mokykloje apie mane

mokysis. Mačiau, kad mokytoja vos laikosi nesišypsosusi.

Vienas kitas iš klasės juokėsi taip, jog vos iš suolo neišvirto.

O Varis drėbė: koks aš rašytojas, jei net savo vardo nemoku

be klaidų parašyti. Nenorėjau nusileisti iki tokio žemo lygio kaip

Varis, todėl jo parašyto latvių kalbos sakinio: **„Ant upės kranto**

melžėja melžė karvę, bet atspindį viskas atrodė

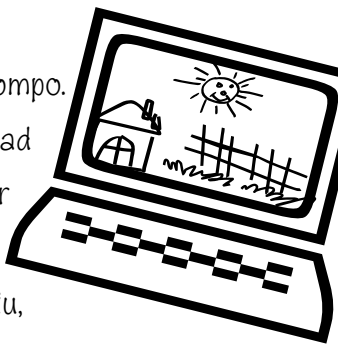
atvirkščiai“, – nė nepaminėjau. Jį mums sykį prieš klasę

perskaitė Gulbė, ir tada visa klasė juokėsi iš Vario. Ir aš juokiaus.

Ir galų gale – argi Varis žinojo tokius žodžius kaip indigas, bibliofobija, pseudonimas, Rainis, Aspazija, auksaplaukis Apolonas ir Prometėjas? Juk ne! O aš žinojau. Ir jau tada buvau pranašesnis už Varį.

Su Variu jau seniai esam piktuoju. Nuo ketvirtos klasės. Kadaisė abu buvom gėriausi draugai. Kartu eidavom į mokyklą, kartu pareidavom, kartu „prisivirdavom košės“ – žodžiu, viską darėm kartu. Ir kartu šeiminkavome „Fermoje“. Žiauriai kieti fermeriai buvom, bet tam reikėjo daug laiko, **todėl mokyklon nepavykdavo nueiti taip dažnai, kaip norėjo mokytojai**. Klasė jau tada iš mūsų šaipėsi – jie mat turi karves melžti, jiems nėra kada mokyklon eiti! Kas man ta klasė! Svarbiausia, kad mudviem su Variu buvo gėra draugė.

Kol Vario tėvai darbe, mes sėdėdavom prie kompo. Pirmiausia prie portalo draugai.lv. Ką mes kalti, kad ten ir buvo tas žaidimas – „Ferma“. Prižiūrėjom ir plėtėm savo ūkį, vienam draugui prisėjom pienių, kitam išretinom sodą, nuėmėm derlių, vienu žodžiu, dirbom viską, ką dirba ūkininkai. Tačiau šitas žaidimas mums buvo aktualus prieš keletą metų, nes priklausėm prie smulkiųjų ūkininkų ir rūpestingai žiūrėjome savo derliaus, kad laiku spėtume jį nuimti. Mūsų sprendimas tada irgi atrodė suprantamas – **ko ten eiti ton mokyklon, jei vis vien esam nepažangūs**. Tačiau rezultatas nebuvo toks džiugus – mus abu paliko antriems

metams. Nuo tada Varis mane vis erzina. Taip ir nedovanojo, nes mano, kad tik per mane liko antrametis.

O savo vardą kartą aš iš tiesų parašiau neteisingai, nes per skubėjimą paprasčiausiai pamiršau uždėti ilgumo ženklą, todėl išėjo „Janis“, o ne „Jānis“. Bet argi Varis tai supras?

Ir dar niekaip neišsivaduoju nuo minčių apie tai, kas vakar nutiko literatūros pamokoje. Nesuprantu, kaip man burnoj atsirado tie žodžiai ir kas patraukė už liežuvio juos ištarti. Tą pamoką mokytoja Gulbė mums pasakojo apie Eduardą Veidenbaumą ir koks jis genialus. Ir tai mane supykde. Parašė gal šimtą eilėraščių ir, matai, jis jau garsus! Apie jį kalba! Tada ir išdrožiau, kad būsiu rašytojas.

Atvirai kalbant, iš klasiokų tikėjaisi kitokios reakcijos. Dauguma jų stojo mokytojos pusėn, ir dėl to man buvo skaudu. Tačiau ko kito laukti iš klasės, kurioje toks menkas normalių žmonių procentas?

Todėl visiems pašaipūnams ant
pykčio nusprendžiau parašyti
savo pirmą knygą.

○ svarbiausia – įrodyti, kad galiu tai padaryti.